

آیا آمریکا حق قانونی فلسطین را وتو خواهد کرد؟

اگر در روزهای آینده آمریکا حق قانونی عضویت کشور فلسطین را بعنوان صد و نود و چهارمین عضو سازمان ملل متحد در شورای امنیت وتو کند، نه تنها فلسطینی ها را مایوس و میلیونها انسان در سراسر دنیا را خشمگین و از خود دولت اسرائیل بیش از پیش منزجر می کند بلکه سازمان ملل متحد، حقوق بشرو عرف و مقررات بین المللی و حق مسلم فلسطینی ها آشکارا مورد تجاوز قرار می گیرند. روز 21 سپتامبر 2011 آقای بارک اوباما در سخنرانی خود در سازمان ملل متحد از تمام کشورها خواست دولت سوریه را به خاطر کشتار مردم سوریه تحریم کنند، اما کشتار شصت ساله فلسطینی ها را به دست فراموشی سپرده و به روی خود نیاورد. این در حالی است که شورای امنیت سازمان ملل متحد به بهانه ی جلوگیری از کشتار مردم بی دفاع لیبی، ظرف یک روز اجازه حمله ی کشورهای غربی و ماشین جنگی آن، ناتو را به لیبی تصویب کرد.

سازمان ملل متحد با 193 عضو در برابر تمام اعمال غیر قانونی و غیر انسانی اسرائیل حیران و درمانده است. هیچ یک از قطعنامه های سازمان ملل علیه اسرائیل تاکنون اجرا نشده و 44 بار آمریکا آنها را وتو کرده است. اسرائیل عضو سازمان ملل است اما تن به هیچ قطعنامه ای نمی دهد و فقط از حضور خود در سازمان ملل استفاده یا بهتر است بگوئیم سوء استفاده می کند. هربار که جنگی جدید در گرفته، اشغال و ضمیمه کردن قسمتی دیگر از خاک فلسطین و سپردن آن به دست کلون های مسلح و متعصب یهودی روش متداول ارتش اسرائیل بوده است.

سخن کوتاه، هرگاه منافع آمریکا ایجاب کرده است، سازمان ملل و شورای امنیت آن با زد و بند فعال شده و سریعاً بنام جامعه ی بین الملل (la communauté internationale) تصمیماتی را که از بالا گرفته اند به ارگان های سازمان ملل حفته کرده و فوراً هم به مرحله اجرا در آورده اند.

آمریکا برای پیشبرد اهداف اش از همه ی امکانات استفاده می کند و دست به هر عملی میزند. برای توجیه حمله اش به عراق، کولین پاول، ژنرال سیاهپوست و فرمانده ارتش متجاوز آمریکا با به نمایش گذاشتن چند فیلم و عکس جعلی در برابر چشمان جهانیان، حمله به عراق را سازماندهی کرد. بار دیگر، آمریکا با دستاویز قرار دادن حملات مشکوک به برج های مانهاتان در نیویورک، حمله به افغانستان و تهاجم به عراق را برای بار دوم توجیه کرد و هم اکنون یک سیاه پوست آمریکایی دیگر (بخاطر رنگ سیاه پوستشان که مورد اعتماد توده های جهان سوم هستند) دنیای عرب را فریفته و به آنها وعده آزادی و حقوق بشری دهد ولی حق قانونی ملت فلسطین را به احتمال قوی وتو می کند و بدینسان تصمیم مجمع عمومی سازمان ملل متحد و شورای امنیت در مورد قبول کشور فلسطین بعنوان عضو جدید خنثی می شود. در حالی که یکی از وظایف شورای امنیت عبارت است از: توصیه، جهت قبول اعضای

جدید (در باره ملل متحد - مرداد 1339 انتشارات اداره اطلاعات ملل متحد در تهران. ص 16) ولی برای فلسطین، توصیه که هیچ، خراب کاری هم صورت می گیرد و حق محرز آن با وتوی آمریکا پایمال می شود.

و همین شورای امنیت، زیر فشار وتوی آمریکا، قطعنامه های خود را درمورد اشغال، کشتار، تبعید و تخریب مزارع و خانه های فلسطینی ها ناچار مسکوت گذاشته و اسرائیل را همچون گذشته به خویشتن داری و فلسطینی ها را به مذاکره با قاتلین خود دعوت می کند. گوشت را به گربه می سپارند. هربار هم که آمریکا برای دفاع از اسرائیل قطعنامه ای را وتو کرده، به مصداق ضرب المثل شاهد روباه کیست؟ دمش، دولت اسرائیل تانید و تجلیل کرده است.

و اما تنها سازمان ملل نیست که برای تداوم اشغال و استعمار دولت راست گرای لیکود و ارتش اسرائیل بازیچه ی حق وتوی آمریکا ست، حقوق بشر سازمان ملل نیز در برابر اشغالگران اسرائیلی و متجاوزین آمریکائی هیچ و پوچ و بی معنی است. این چگونه حقوق بشری است که جنایات هولناکی در زندان های گوانتانامو، ابوغریب و باقرام توسط آمریکا صورت می گیرد و آب از آب تکان نمی خورد؟ کدام حقوق بشر که رئیس جمهوری سابق آمریکا، شکنجه را تانید و توصیه و سازمان سیا دست به آدم ربائی و خرید قربانیان از پاکستانی ها می زند؟ اعلامیه ی جهانی حقوق بشر چه معنائی دارد وقتی رئیس جمهوری فعلی آمریکا، بدون اجازه دستگاه قضائی، متهمی را تعقیب و دستگیر کرده و بدون محاکمه و قضاوت دستور اعدام وی را صادر و فوراً به مرحله اجرا در آورده و جسد وی را سربه نیست می کند؟

سازمان ملل متحد و حقوق بشر فقط بازیچه ای در دست آمریکا و اسرائیل و برای حفظ منافع غیر قانونی شان بوده و برای آنها پیشیزی ارزش ندارد. نیرنگ و دیپلماسی وقت به دست آوردن، زمان گذراندن و ریا کاری و دورونی، روش دیرینه ی این بزرگترین دموکراسی بورژوائی جهان و زنگوله پای تابوت اش دولت اسرائیل می باشد. ژنرال دوگل، سازمان ملل را (فلان چیز) خطاب می کرد. حال یک بار دیگر ثابت می شود که سازمان ملل در دست دولت های آمریکا و اسرائیل همان "مَشْن" است.

اعلامیه جهانی حقوق بشر که بعد از جنگ جهانی دوم با کمک مستقیم آمریکا تهیه و تنظیم شده، نوشته اند:

ماده 2: .....نباید هیچ تبعیضی به عمل آید که مبتنی بر وضع سیاسی،قضائی یا بین المللی کشور یا سرزمینی باشد که شخص به آن تعلق دارد، خواه این کشور یا سرزمین مستقل، تحت قیمومت یا غیر خودمختار باشد یا حاکمیت آن به شکلی محدود شده باشد.

ماده 9: هیچ کس را نباید خودسرانه توقیف، حبس یا تبعید کرد.

ماده 13: الف - هر شخصی حق دارد در داخل هر کشور آزادانه رفت و آمد کند...

ب - هر شخصی حق دارد هر کشوری، از جمله کشور خود را ترک کند یا به کشور خویش باز گردد.... (برگرفته از اعلامیه جهانی حقوق بشر، ترجمه م.ج. پوینده)

هم اکنون 300 هزار پناهنده فلسطینی در لبنان، در اردوگاه های مثل صبرا و شتیلا، زندگی می کنند، ولی چه زندگی ای، زنده بودن با اعمال شاقه است تا زندگی ای متعارف.

فلسطینی ها در کشور خود حق مسافرت و رفت و آمد آزاد ندارند و در پادگانی نظامی با صدها چک پونت و " دیوار ننگ" که دورادور مناطق فلسطینی کشیده اند به حیات مشقت بار خود ادامه می دهند. رفت و آمد برای آنها همچون عبور از لابیرنت است. گاهی کودکی فلسطینی برای رفتن به دبستانی که در 200 متری خانه اش قرار دارد مجبور است چند کیلومتر پیچ و شکن "دیوار ننگ" را دور بزند تا به مدرسه اش برسد. هزاران هزار فلسطینی آواره که در سراسر دنیا زندگی می کنند، حق بازگشت به کشور خود را ندارند. لاقلاً 10 هزار زندانی فلسطینی در قفس های اسرائیل گرفتارند و هم چون پرنندگان پر و بال شکسته برای آزادی و بازگشت به کشورشان بی نتیجه تلاش می کنند. برای گردن کلفت ها و دزدان سرگردنه ی محله ی دنیا، فلسطینی، آدم محسوب نمی شود و حقوق بشر به او تعلق

نمی‌گیرد. یک خلق، یک ملت بطور کامل زیر سلطه‌ی اشغالگران قرار دارد و در چنین شرایطی فلسطینی‌ها در هر مذاکره‌ای با LO (در زبان عبری یعنی نه) دولت اسرائیل و حق و توی آمریکا مواجهه می‌شوند.

و اما این حق و توی، برای پنج کشور عضو شورای امنیت در برابر 188 کشور دیگر عضو سازمان ملل همان حق قدرت مطلق (در زبان لاتین Imperium) است که از روم باستان به زورگویان فعلی به ارث رسیده است. این حق برای قدرت سیاسی، قضائی و نظامی، در واقع حق قدرت مطلق امپراطور است که قدرت اداری (potestativus) را خنثی کرده و آن را تحت تسلط و در اختیار حاکم مطلق قرار می‌دهد. هم امروز در سازمان ملل متاسفانه همین وضع برقرار است و آمریکا هر بار برای دفاع از ارتش اشغالگراسرائیل، وارد میدان شده و قطعنامه‌های سازمان ملل علیه اسرائیل را وتو کرده و تمام نهاد های بین المللی را بی اثر، بی خاصیت و عقیم می‌کند. با کمی دقت می‌توان دریافت که این دولت اسرائیل است که با استفاده از حق و توی آمریکا خود را به تمام دنیا تحمیل و بر تمام نهاد های بین المللی مسلط و به هیچ کس و هیچ ارگان بین المللی هم جوابگو نیست.

در پایان، فلسطینی‌ها هر تاکتیکی را بکار برده‌اند تا همین حداقلی که از سرزمین شان باقی مانده است را حفظ کنند ولی هر بار به دیوار بلند و عبورناپذیر امتناع اسرائیل و وتوی آمریکا برخوردند. و این در حالی است که بنا بر برآورد "انستیتوی اسرائیلی برای دموکراسی" پنجاه و یک درصد اسرائیلی‌ها می‌گویند با درخواست فلسطینی‌ها موافقت و اسرائیل می‌تواند به عضویت کشور فلسطین در سازمان ملل رای مثبت بدهد. ضمناً یادآوری می‌کنیم که پانصد نفر از روشنفکران مترقی اسرائیلی ضمن امضای نوشته‌ای موافقت خود را با تشکیل دولت فلسطین اعلام کرده‌اند. ولی دولت راست گرای لیکود و ارتش اسرائیل زیر بار نمی‌روند و اصلاً صلح نمی‌خواهند. صلح در چهاردیواری و مرزهای مشخص ممکن است ولی اسرائیل نه مرزهای مشخصی دارد و نه می‌خواهد به شهرک سازی های یهودی نشین پایان دهد. این نیت استعماری اسرائیل برای آمریکا و اروپا کاملاً روشن است. گروه چهارگانه‌ی آمریکا، روسیه، اروپا و سازمان ملل (Quartet) نیز تاکنون تصمیمی جدی نگرفته و در مقابل اسرائیل کاملاً فلج است.

فلسطینی‌ها به تجربه دریافته‌اند که از این جرجیس پیغمبر هم انتظار معجزه‌ای نباید داشت ولی با وجود این برای احقاق حقوقشان به هر دری می‌زنند. هم اکنون محمود عباس از سازمان ملل خواهان برسمیت شناختن کشورش در مرزهای سال 1967 و اورشلیم شرقی بعنوان پایتخت فلسطین است. رئیس جمهوری آمریکا نیز قبلاً به کشور فلسطین در مرزهای سال 1967 اشاره کرده است. این درخواست از جانب فلسطینی‌ها، ادعائی غیرمنطقی نیست و فقط تقاضای حق آزادی و زیستن در سرزمین خود و داشتن خانه‌ای محقر و مزرعه‌ای برای کاشتن و نانی بخور و نمیر است. اما این حق طبیعی، انسانی و قانونی از آنها دریغ می‌شود و در صورت وتوی آمریکا در روزهای آینده و دیپلماسی سردواندن و مذاکرات بی نتیجه و ادامه بلعیدن تدریجی سرزمین های فلسطین، لعنت ابدی، ارمغان و توی آمریکا برای رهبران آمریکا و اسرائیل خواهد بود و برای فلسطینی‌ها راهی و چاره‌ای غیر از ادامه‌ی مبارزه و مقاومت باقی نخواهد ماند: *ثورة ثورة حتى النصر*

شهزاد سرمدی

پاریس-24 سپتامبر 2011